

VÁDOL A SZÍVEM

ifj. Bartha Sándor

Mikor az értelem szerint
már mindenhol csend van,
mikor a látszat az, hogy
minden nagyon jól van,
mikor a külvilág
már szentnek nyilvánít
és mindenki úgy néz rám,
mint aki világít,
akkor a szívemből feltör a vád
s minden képzeletbabéért
egy szálig kívág.

És szól a vád irgalmatlanul.
Vádol, gyötör,
megaláz lankadatlanul:
ki vagy te ember, ki áltatod magad?
A saját életed nem Megváltót tagad?
Ember elhiheti, hogy fehér a ruhád,
beszélhetnek rólad és vegyék a példád.
Becsaphatsz ezreket hamis életeddel,
de nem játszatsz ily módon
az örök Istennel.

A vád nehéz.
Súlyos minden szava.
Bensőtépő minden gondolata.
Ki vagy te ember?
Hát ki vagy voltaképpen?
Nem ott születted a
világteremtésben?
Nem Isten az Atyád?
Hát Tőle jön az élet,
Tőle jön az áldás,
az öröm,
de Tőle jön a méltó ítélet.
Nem félsz a jelentől?
Nem félsz a jövőtől?
Nem félsz magától a
Mindenható Istentől?

A vád súlya alatt
megremeg a térdem.
Elakad a szavam,
elveszek, úgy érzem.
Egy álszent életnek
nincs jövője Nálad,
Uram, törj össze kérlek...
És köszönöm a vádat...
Köszönöm a vádat...

Forrás: www.keresztenydalok.hu